

Kde vás můžeme slyšet?

Pravidelně vystupuji v divadle Semafor s koncerty zvanými Jazzparáda, na které zvu také hosty, například Jiřího Stivína či Petra Malásku. To jsou osobnosti, kterých si velice vážím. Setkáváme se vždy až v den koncertu, takže je to pro nás trochu adrenalin a očekávání, co bude. Své koncerty uvádí, ale také organizuju. Nemám manažera, tak je to někdy náročné. Při koncertě samotném už je mi dobré, to už je jen to hezké. Umím se uvolnit, dobrě se mi hraje. Když to baví mě, dokážu to přenést na publikum. Už vím, že si můžu věřit, že to zvládnu.

Ale vy máte v Semaforu i hereckou roli...

Když jsem měla v Semaforu první koncert, přišel se podívat i pan Suchý. Po čtrnácti dnech zavolal a nabídl mi malou roli ve hře Sukně smutnou jehlou spíchnutá. Jsem zvyklá uvádět své koncerty. Když vystupuji sama za sebe, tak se nestydím. Zahrát jinou postavu je pro mě ale docela těžké. Mám tam krátký monolog a rozhovor s panem Štědroldem. Hraju spisovatelku, která se pak změní v jazzovou houslistku. V začátcích hraje špatně a pak rozjede improvizaci na skladbu Paganiniho.

Je někdo vaším vzorem?

Žádný vzor nemám. Pokud jde o jazzové houslisty, většinou raději ani jiné neposlouchám, aby mě neinspirovali. Chci, abych měla svůj vlastní styl. Ale dívám se, jak kdo pracuje. Uznávám skutečné profesionály ve svých oborech.

Vystupujete také v Alcronu. Jak se vám tu hraje?

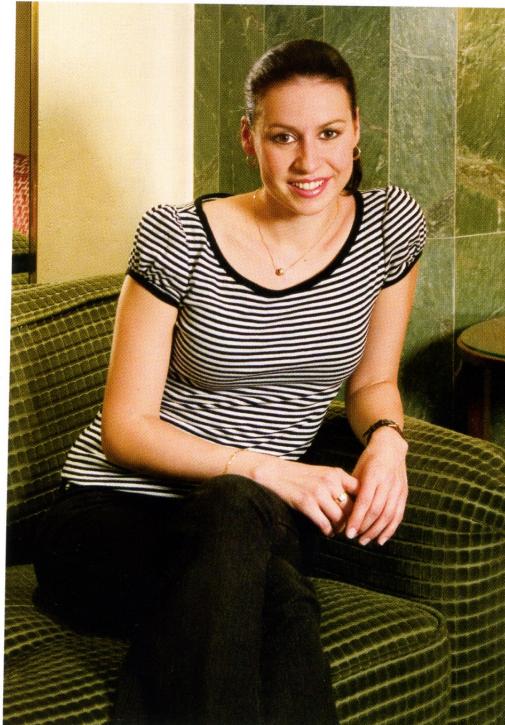
Ohledně účinkování v Alcronu mě oslovil klavírista Vladimír Strnad, který tu hrává pravidelně. Hraji tu ráda. Cizinci mají rádi jazz, je tu bezvadný personál a skvělá atmosféra. Je to jiné oproti běžnému koncertu, protože sem lidé většinou nechodí jen kvůli muzice, a proto je pro mě velmi cenné, když zatleskají. Zatímco v divadle, na koncertě se tleskat musí, protože je to zvykem, tady je potlesk známkou toho, že se lidem hudba opravdu líbí. Někdy také bývají překvapeni, že vidí jazzovou houslistku, protože v jazzu ženy bývají většinou zpěvačkami.

Jaké další hudební události vás během podzimu čekají?

Budu se účastnit Česko-slovenského houslového summitu v Přerově, kde se potkám s kolegy, jazzovými houslisty. Zajímavou příležitostí a zkušenosť bude podzimní turné s první českou SuperStar Anetou Langerovou. Hrají s ní profesionální muzikanti, kteří vědí, co chtějí. Je to kvalitní hudba. Můžu hrát různé styly, ale jde o kvalitu práce. Anetu uznávám. Líbí se mi, jak zpívá a jak s bratrem pojali kariéru, jak si drží soukromí, způsob její práce, práce na sobě, její síla a lidskost, kterou mi připomíná Hanu Hegerovou.

Máte nějaké plány do budoucna?

Vždy, když jsem si něco naplánovala nebo jsem si myslela, že něco chci, přišlo něco jiného, co bylo nakonec lepší nebo zajímavější než ten původní plán. Jednou bych možná chtěla pořádat jazzové kurzy, ale kdo ví, co vlastně bude. V současnosti dostávám významné hudební nabídky. Do každého koncertu dávám maximum a díky tomu to jde všechno dál samo. Já si teď jen přeji, aby to tak pokračovalo. Mým cílem je spokojenost a dobrá práce.

Female jazz violinists are a rare breed

In the Be Bop bar of the Radisson SAS Alcron hotel, the establishment's renowned barman are preparing an attractive drinks offer for their guests for the fall season. Sitting in the bar will be made even more pleasant five evenings of every week (always from Tuesday to Saturday) by some live jazz music. One of the performers is Anna Mlinariková, a young, very talented, but also hardworking and ambitious, female jazz violinist. She already has many successes to her credit, including a year's study abroad at the Berklee College of Music in Boston, where she was one of the best students.

What sort of journey have you made as a violinist from the beginning to the present day?

I'm the youngest of three sisters. We don't come from a musical family at all, although my father's from Hungary, which probably played a role. When they selected us for a music school at kindergarten, my father wanted us to try the violin. My sisters didn't find this instrument too appealing but thanks to my father I decided I wanted to learn it. My family supported me in this from the very beginning. My mother in particular helped me a lot with training. I began enjoying myself in a children's orchestra, which we played concerts with and over time I was gradually promoted to first violin. At that time, I didn't practice much but I was able to manage it. I originally wanted to go to a conservatory when I was fourteen. At the time I didn't plan to become a violinist and play concerts, but I wanted to take lessons in playing the violin. Eventually, instead of the conservatory I decided to go to a secondary teaching college, where my interest in music deepened thanks to my playing of other instruments.

And then came the Ježek Conservatory?

Yes. After getting my school leaving certificate, I started studying the violin – classical technique. I no longer wanted to simply be a teacher of music, but wanted to play for people. Classical playing ceased to satisfy me after a while, because it has very strict rules. Everyone has to play in the same way. It's as though you are doing it according to a template.

So you looked for something different?

During my second year at the Ježek Conservatory, I began learning the saxophone with Zdeněk Kašpar at the music school in Prague 6. He showed me the way towards jazz. I gradually became acquainted with jazz theory, which I learned over time, but could not put into practice. Although jazz also has very fixed rules, when everyone follows them, they can play together. These comprise the rules of improvisation, form, and rhythm – one improvises against a certain framework. These rules suit me. If you learn them, you can play freely and improvise. It's a puzzle that has to be worked out. Jazz has a huge amount of freedom.